

πολλῆς ῥώμης, ἐπαβρυνόμενος πάντοτε εἰς τὴν δύναμιν τῶν γρόνθων του, ἠκολούθει ὁμῶς δίαίταν φιλασθένου. Οὐδέποτε ἐξήρχετο νύκτα, οὐδέποτε αὐγὴν. Γνωστὸν ὅτι τὸν χειμῶνα ἔπινον πάντοτε χλιαρὸν ὕδωρ καὶ τὴν νύκτα ἐκαλύπτοντο θηριωδῶς. Τὸ ἐσπέρας οὐδέποτε ἔτρωγον· μόνον τὴν μεσημβρίαν· ἀλλὰ καλὰ. Τὰ περισσεύοντα ἐκ τῆς μεσημβρινῆς τραπέζης ἐσυνείθιζεν ὁ Γιωργαντάρης νὰ τὰ παραλαμβάνῃ μόνος του καὶ νὰ τὰ θάπτῃ μόνος του πέριξ μιᾶς λεμονέας, ἢν ὑπερβολικῶς ἠγάπα, προσφωνῶν πάντοτε :

— Νὰ φάγῃ καὶ ἡ καὶμένη ἡ λεῖμονιά.

Ἦτο δὲ εἰς ἄκρον φιλανθῆς.

*

Ἡ παρρησία του καὶ ἡ εὐκρίνειά του ἦσαν μοναδικά.

Ἐπιθυροῦντο τὰ περὶ σιμωνίας τῶν Ἐπισκόπων, ὅτε ὁ Ἐπίσκοπος Κεφαλληνίας Κομποθέκρας ἐζήτησε νὰ τὸν ἴδῃ.

Εἰς τὸν ἄγγελον τοῦ Κομποθέκρας ὁ Γιωργαντάρης ἀπήντησε :

— Εἰπέ εἰς τὸν δεσπότην, ὅτι τὸ σπῆτι μου δὲν εἶναι οὔτε μέγαρον ὑπουργοῦ, οὔτε γραφεῖον ἀνακρίσεως.

*

Ὁ προσφιλέστερός του συγγραφεὺς ἐκ τῶν ἀρχαίων ἦτο ὁ Πλάτων. Ἐκ δὲ τῶν Ἰταλῶν ἀπεστήθιζε τὸν Δάντην καὶ τὸν Τορκουάτον Τάσον.

Περὶ τοῦ Γιωργαντάρη Ἰακωβάτου ὡς ῥήτορος καὶ ὡς πολιτευτοῦ ἐν προσεχεῖ ἄρθρῳ.

Καλεῖδαν.

φορτόναμεν ἄλλας ἀπὸ ταῖς Φώκαιας. Ὁ γέρο-Γιάκωμος εἶχε πάντοτε μανιάν τὰ τραβᾷ κατ' εὐθείαν ἐναντίον τοῦ ἀνέμου. Ἡ θάλασσα ἔμβαινε μέσα ἀπὸ ταῖς μποκαπόρτες, τὸ ἀλάτι ἔλυονε, ἐγίνετο θάλασσα, καὶ ὁ γέρο-Γιάκωμος δὲν τοῦ ἐκακοφαίνετο διόλου. Τόσον τὸ καλλίτερον, ἔλεγεν, ἡ θάλασσα εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ νὰ αὐγατίσῃ, ἢ νὰ λυώσῃ.

— Αἰοπὸν εἶναι ῥιψοκίνδυνος θαλασσινός ; εἶπεν ὁ Μηνᾶς.

— Εἶναι κεφάλι ἀγύριστο. Ὅλα γυρίζουν γύρω του. Ὁ ἀνεμος, ἡ θάλασσα, τὸ πλοῖον, ὁ ἐργάτης μὲ τὴν μανέλλαν, τὰ πανιά, τὰ ἐξάρτια, καὶ αὐτὴ ἡ ξηρὰ φαίνεται νὰ γυρίξῃ, καὶ αὐτὸς ὁ οὐρανός, ὅταν πλέης εἰς τὸ πέλαγος. Τὸ τιμὸν γυρίζει, ἡ πλώρη γυρίζει, ἡ πρύμνη γυρίζει. Μόνον τὸ κεφάλι τοῦ γέρο-Γιάκωμου δὲν γυρίζει. Οὔτε ἡ μενέλλα τοῦ ἐργάτη ἠμπορεῖ νὰ τὸ γυρίσῃ οὔτε τὸ τιμὸν τοῦ καραβιοῦ. Πέντε φοραὶς τὸ ἐρρίξεν ἔξω ἀπὸ πείσμα, διὰ νὰ μὴ κάμῃ τὸ θέλημα τῶν ναυτῶν. — Καπετὰν Γιακουμῆ, φούντα, καὶ χάθηκαμεν. — Ἐμπρός ! στὸ διάβολο γεμάτα, ἀπάν' τὸν ἀγέρα ! Καὶ τὸ ἐβούλιαξε. — Καπετὰν Γιακουμῆ, ὄρτσα καὶ θὰ πέσωμεν ἔξω. — Φούντα, καὶ κατὰ διαβόλου· τὸ δικό σας νὰ μὴ γένη ! Καὶ τὸ ἐρρίξεν ἐπάνω εἰς μίαν ξέραν.

— Ἀλήθεια ; εἶπεν ὁ Μηνᾶς καταληφθεὶς ὑπ' ἀνησυχίας· εἶναι τόσον πείσμων αὐτός ;

— Εἶναι κατὰ διαβόλου. Εἴμπορεῖ νὰ πνίξῃ κόσμον, καὶ κόσμον, καὶ πάλιν κόσμον. Ἄν τὴν ἔχει γλυττώσῃ ἕως τῶρα ἑῷδιος, ἢ κανένα ἄγιον θὰ ἔχῃ βοήθον ἢ κανένα διάβολον.

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΤΖΑ

Ὁ κ. Τυπάλδος ἐφάνη ἡμῖν καθ' ὅλην τὴν ἀγόρευσίν του ῥήτωρ κεκτημένος πολλὰ προσόντα ἅτινα τὸν κατατάσσουν μεταξὺ τῶν πρώτων : Ἄν ἡ γλυκύτης τῆς φωνῆς του συνεδέετο μὲ ἴσην ποσότητα, μὲ ἀνάλογον ἔντασιν, θὰ διέπρεπε καὶ ὡς ῥήτωρ ἐν τῷ κοινοβουλίῳ. — Ἰδίᾳ τὸν διακρίνει ἡ λεπτότης ἐκείνη τοῦ λόγου καὶ τοῦ πνεύματος, ἥτις δὲν ἔχει χρεῖαν πολλοῦ πατάγου καὶ πλειότερου ἐνθουσιασμοῦ. Μόνη της ἀπαστράπτει ὡς ἀδάμας γυμνὸς χωρὶς ἀκόμη νὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὸν δακτύλιον. — Εἶναι πολλάκις χαριτολόγος καὶ ἄλλοτε εἴρων, μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ μὴ τὸν ἐννοῇ τὸ ἀκροατήριόν του· καὶ πάλιν εἶναι τόσο ἀπλοῦς, ὥστε νὰ τὸν ἐννοοῦν καὶ οἱ ἑνορκοί !

Ἐπιμείναμεν ὀλίγον εἰς τὸν κ. Τυπάλδον, διότι οἱ λοιποὶ δικηγόροι σχεδὸν ἐστράφησαν περὶ αὐτὸν ὡς πολλοὶ πλανῆται περὶ τὸν ἥλιον· ἡ παρομοίωσις εἶναι ὀλίγον ὑπερβολικὴ, πλὴν δὲν ἔχομεν ἄλλην προχειροτέραν.

Ὁ κ. Βλάχος θυμωθείς εὐθύς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου του ἀνέπτυξε θερμὴν ὑπεράσπισίν ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ κατηγορουμένου, ἐλθὼν ἐπικουρικός εἰς τὸν κ. Τυπάλδον.

Εἰς τῶν ἐνόρκων ἐτόλμησε κάττι νὰ ἐρωτήσῃ, ἢ νὰ διακόψῃ τὸν συνήγορον, ἀλλὰ τότε ὁ Πρόεδρος πρώτην φορὰν ἐξαγριωθείς ὡς θηριοτρόφος, ἐπιβάλλει σιγὴν εἰς τὸν πάνθηρα ἑνορκον καὶ ἐπανακτᾶται ἡ τάξις.

Ὁ κ. Καλογερόπουλος συνήγορος τοῦ Γκορζῆ ἀνέπτυξε καὶ αὐτὸς διὰ τῆς γνωστῆς ἀκμαιότητός του ὑπερά-

Ἀλλὰ τὸν διάβολον πιστεύω θὰ ἔχῃ, διότι ποῦ νὰ τὸν εὕρῃ ὁ γέρο-Γιάκωμος τὸν ἄγιον ; . . .

Ἐνῷ ὁ πορθημεὺς ἐξηκολούθει ἔτι νὰ λέγῃ, ὁ Μηνᾶς τὸν ἀπεχειρέτισε διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς καὶ ἀπεμακρόνθη τρέχων. Ὁ πορθημεὺς τὸν ἐκύτταξε μετ' ἀπορίας.

— Τί ἔπαθεν αὐτός ; εἶπε· κάττι θὰ ἔπαθεν. Ἀλλ' ἄς ὑπάγω τώρα νὰ βρῶ τὴν γλῶσσάν μου, διότι δὲν μοῦ ἔμεινε πλέον σάλιο . . .

Ὁ δὲ Μηνᾶς μετέβη πρὸς τὸν Ἰωάννην Βενδίκην καὶ τῷ διηγήθη ὅσα ἤκουσε παρὰ τοῦ πορθημεῖος.

— Καθὼς μοι λέγει αὐτός, ἐπεῖπεν, ὁ κυβερνήτης εἶναι παραπολὺ πείσμων καὶ εἶναι κίνδυνος νὰ συμβῇ δυστύχημα.

Ὁ Ἰωάννης ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἶναι ὁ σκοπός μου νὰ γείνω θεῖα πρόνοια, ἀπήντησε, καὶ ματαίως πᾶς ἄνθρωπος θὰ προσεπάθει νὰ προλάβῃ, ὅτι εἶναι γραπτόν.

— Πιστεύεις, κύριέ μου τὸ πεπρωμένον ;

— Πιστεύω εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν, καὶ πάντοτε θὰ πιστεύω εἰς αὐτήν, φίλε Μηνᾶ. Διὰ τοῦτο περιφρονῶ πᾶσαν ἀνθρωπίνην προσπάθειαν.

— Αἰοπὸν πρέπει νὰ ἀφήνωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς εἰς τὸ ρεῦμα τῆς τύχης ;

— Ὅχι, ἀλλὰ νὰ ἀκολουθῶμεν προσεκτικῶς τὰ γεγονότα καὶ νὰ μὴ ζητῶμεν νὰ προδράμωμεν αὐτῶν.

— Αἰοπὸν τώρα τί θὰ πράξωμεν ;

οπισιν ζωντανήν : όταν όμως εις μίαν αποστροφὴν τοῦ λόγου τοῦ ρητορικῆν·

— Ὁ κακοῦργος, εἶπεν, Γκορτζῆς, ὁ πλαστογράφος Γκορτζῆς, ὁ θηριώδης οὗτος πελάτης τοῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὸν λόγον !

Μᾶς ἤρесе πολὺ ἡ σκηνὴ καθ' ἣν ἐζήτησε ν' ἀναγνώσῃ ἔγγραφον πρώην ὑπουργοῦ, ὁ κ. Πρόεδρος ἠθέλησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, αὐτὸς ἐπέμενε, καὶ τότε οἱ συνάδελφοί του—Ὁχι Νικολάκη, —Μὴ Νικολάκη, —Βρε ἀδελφε Νικολάκη, ἤρχιζαν νὰ τοῦ φωνάζουν ὡσὰν ἐπρόκειτο νὰ προσβῇ εἰς καμμίαν ἀνθρωποθυσίαν ! ἤκούσαμεν καὶ μίαν λατινικὴν φράσιν ἐκ τοῦ στόματός του *ratihabito mandato esse comparetur*, καὶ ἄθελα καὶ ἄκακα πάλιν ἀνεμνήσθημεν τὸν Μοανώ, καὶ ἐλησμονήσαμεν πρὸς στιγμὴν τὸν εὐφυᾶ φίλον μας Καλογερόπουλον.

Ὁ κ. Πονηρόπουλος, τὸν γνωρίζετε· εἶναι ἀπύλωτος· ἀγορεύει, όταν δὲν ἔχῃ ἐπιχειρήματα· ἄλλ' όταν ἔχῃ, δὲν ἀγορεύει πλέον, ἀποσπθίζει ! Ὑπερησπίσθη τὸν Κετσέα χωρὶς ν' ἀποφύγῃ καὶ μίαν ἀκτοπλοῖαν καὶ νὰ προσεγγίσῃ εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους κατηγορουμένους. Μᾶς ἤρесе πολὺ ἡ φράσις του—Τὸ θέμμα τῆς οἰκονομικῆς ὑπηρεσίας, τὴν ὁποίαν ἀπέδωκεν εἰς τὸν κ. Σωτηρόπουλον καὶ τὸ ὅποιον ἡμεῖς ἐξηγήσαμεν, τὸ **θρεψτάρι**. Ἐδῶ ἔπρεπε νὰ σταματήσουν αἱ ἀγορεύσεις τῶν κ. δικηγόρων, διότι οὐδεὶς ἄλλος τῶν κατηγορουμένων εἶχεν ἀνάγκην συνηγορίας, ἀφοῦ ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ἐκπρύχθη ὑπὲρ τῆς ἀθώωσης αὐτῶν. Ἀλλὰ τὰ πρέποντα ἐν Ἑλλάδι ὑποχωροῦσιν ἐν γένει μὲν, πρὸ πάντων ὅμως όταν πρόκειται περὶ *κουβέντας*. Αὐτὴ ἡ κυρία Γλωσσοῦ θὰ τὰ πῇ ἐν ἀνάγκῃ καὶ μοναχῇ τῆς.

Ὁ κ. Μαυρομαρᾶς ἐπιστημονικοῦς ἀναλαμβάνει νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα τῆς κατηγορίας τοῦ Σαμοθράκη, καὶ παρακατιοὺν λέγει θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ θέμα.

Ὁ κ. Παπαλεξανδρῆς προθέτει τινὰ ὑπὲρ τῶν πελατῶν του, ὁ Βαλασόπουλος μερικά ὑπὲρ τοῦ ἰδικοῦ του, καὶ ἀφίεται εἰς τὸν κ. Μπουφίδην νὰ καταφέρει τὸ τελευταῖον κτύπημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἐνόρκων.

— Θάλασσαν ! θάλασσαν ! σχεδὸν ἐφώνει ὅλος ἐκεῖνος ὁ πληθυσμὸς τὸ ὅποιον ὁ Βελέντζας ἔσυρε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν Σαχάραν τοῦ Θηβαϊκοῦ ἐλλείμματος, όταν ὁ κ. Πρόεδρος ἤρξατο ἀνακεφαλαίων τὴν ὑπόθεσιν. Τὸ θάλασσα αὐτὸ δύνασθε νὰ ἐκλάβητε ὅπως θέλετε : ἢ ὅτι ὁ κ. Πρόεδρος τὰ ἔκαμε θάλασσα, ἢ ὅτι μετὰ τὴν πενθήμερον ἐδοιπορίαν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀπεφάσισε νὰ μᾶς κάμῃ καὶ ἓνα ταξιδάκι θαλασσινό !

Ἐν τούτοις κατὰ τὴν κρίσιμον ὥραν τῆς θέσεως τῶν ζητημάτων ὑπὸ τοῦ Προέδρου, σιγὰ σιγὰ ἀνακύπτει ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν ἐνόρκων ἓνα μαρκούτσι, τὸ ὅποιον θὰ συνείχετο βεβαίως μὲ κάποιον *καργιλέ* ἢ μὲ κάποιον ἑνορκον περισσότερον θειακλῇ παρὰ νομοδιδάσκαλον.

Ἄλλος ἑνορκος ἀφελέστατα κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐστράφη πρὸς τὸν ὀπισθὲν τοῦ χάρτιν δεικνύοντα τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἤρευνα προσεκτικῶς ὅπως εὔρῃ ἐν αὐτῷ ἴσως τὰ ὅρια τῆς ... Μακρυνίτσας.

Ἐν τούτοις τὰ ζητήματα ἐτέθησαν, οἱ ἑνορκοὶ ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον αὐτῶν δωμάτιον, μετὰ μικρὸν ὅμως ἐξῆλθον διότι δὲν ἀντελαμβάνοντο καλῶς τῶν ζητημάτων, ὁ ἀκούραστος Πρόεδρος τότε ἔσπευσε νὰ τὰ καταστήσῃ ὀλίγον

ἀκαταληπτότερα, οἱ ἑνορκοὶ ἐπανῆλθον ἐκ νέου εἰς τὸ δωμάτιόν των καὶ μετὰ δίωρον διάσκεψιν ἐξῆλθον κρατοῦντες τὴν ἀθώωσιν τοῦ Βελέντζα καὶ τῶν δέκα αὐτοῦ συντρήφων.

Ἡ ἀθώωσις τοῦ Βελέντζα ἐστηρίχθη εἰς τὸ ἀκαταλόγιστον αὐτοῦ πάσχοντος ἐκ **πατριομανίας** ! Θέλετε νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην μου ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ; Εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ δόκτορος Γκάλλ οὐδαμῶς εἶδον ἀναφερομένην πατριομανίαν, μητρομανίαν ναί ! Ἀλλ' ὁ Γκάλλ δὲν ἔλαβε φαίνεται ὑπ' ὄψιν τοὺς Ἕλληνας, δι' οὓς καὶ πατρός καὶ μητρός ὁσιώτερον καὶ κερδοσκοπικώτερον εἶναι ἡ... πατρίς.

Κόκ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀπὸ διάφορα ἐμπορικὰ μᾶς ἀναγγέλλονται κρούσματα *γυνοκλοπῆς*. Ἡ νεα αὐτὴ ἐπιδημία ἔχει τὸ κακὸν νὰ βγάξῃ παρὰ τοὺς μηρούς, ἐπὶ τῶν λαγόνων, ὑπὸ τοὺς ἐπενδύτας, ὑπὸ τὰς καμίζόλας τῶν ἐπισκεπτομένων τὰ Καταστήματα Κυριῶν ἀποστήματα κλοπιμαῖα. Ἡ νόσος ἀναπτύσσεται ἰδίως τὰς ἡμέρας αὐτάς. Προσοχὴ μεγάλη χρειάζεται, διότι οἱ ἔμποροι ὅλοι ἐσχημάτισαν, ὡς ἐμάθομεν, ὑγειονομικὴν ζώνην ἐναντίον πάσης ἐπιδημικῆς εἰσβολῆς.

Μᾶς ἔφυγε διὰ τὰ *Μαῦρα Βουρά* τοῦ ὁ Ἕλλην τοῦ Μαυροβουνίου, ὑποπρόξενος κ. **Α. Λεονάρδος**· ἀφοῦ ἐχόρτασεν ὀλίγας Ἀθήνας, ἀπέρχεται νὰ ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του ὡς Γραμματεὺς τῆς αὐτόθι Παραπροσθείας καὶ μετὰ τὰ τυπικὰ του καθήκοντα τὴν μελέτην τοῦ λαοῦ ἐκεῖνον, τοῦ τόσον ἀπλοῦ, ἀδιαφθόρου καὶ εὐρώστου τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν. Ἡ θέσις τοῦ κ. Λεονάρδου τώρα πλέον ἦτο ἄλλοι. Ἐν σταδίῳ ἐνεργητικωτέρῳ· ἀλλὰ ἡ κατηραμένη Βουλευτοδοσίαις εἰσῆγαγεν εἰς τὸ ῥωμαῖόν τὸν ἀντίθετον τῆς δαρβινικῆς ἐπιλογῆς νόμον : τὰ *κτῆνη* εἰς τὰς ἀνωτέρας θέσεις, οἱ *ἄνθρωποι* εἰς τὰς κατωτέρας. Καὶ οἱ πολὺ πολὺ ἄνθρωποι εἰς καμμίαν.

Κλοπὴ ἐν τῇ ἑλληνικῇ Πρεσβείᾳ Κωνσταντινουπόλεως, ὅθεν μᾶς γράφουν :

Ὁ μακαρίτης Κωνσταντινίδης ἀποθνήσκων ἐλησμόνησε, μετὰ τῶν ἄλλων, εἰς οὓς ἐκληροδότησε διάφορα ποσά, καὶ μίαν ἀγαθοεργὸν εἰταιρίαν. Μέλη αὐτῆς τινά, οἶονε διαμαρτυρόμενα, ἀπεφάσισαν ἐκδίκησιν. Τὴν νύκτα τῆς Τετάρτης εἰσῆλθον εἰς τὴν ἑλληνικὴν πρεσβεῖαν μὲ τὸν ὅσιον σκοπὸν νὰ λάβωσιν αὐτοδικοῦντες τὴν κληρονομίαν των, ἥτοι τὰ ἱερὰ σκεύη καὶ ἄμφια τοῦ ἐν τῇ Πρεσβείᾳ ναύσκου, ἀνήκοντα, ὡς γνωστὸν, τῷ ἀποθανόντι. Ἀνῆλθον συναρμώσαντες δύο κλίμακας ἐκ τῶν ὀπισθίων τῆς Πρεσβείας, ἔθραυσαν τὰς ὑέλους παραθύρου, εἰσῆλθον, ἔκαμαν ἄνω κάτω μίαν θύραν, ἰσχυράν ὡσεὶ πύλην φρουρίου, καὶ ἀνθρακες ὁ θησαυρός. Τὰ πολύτιμα σκεύη ἀπὸ τίνος φυλάσσονται ἐν ἄλλῳ δωματίῳ, εὑρον δ' ἐν αὐτῷ μόνον ἐν ὀρολόγιον καὶ ἐν δακτυλίδιον, ἀνήκοντα εἰς τὸν ὑπάλληλον τῆς Πρεσβείας κ. Μανωλόπουλον, καὶ ἓνα ἀργυροῦν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος, πρώην κτῆμα τῆς